

Arrest

nr. 240 071 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020, tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. EL JANATI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 december 1983.

Op 16 juli 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 26 november 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Op 17 april 2018 richt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken een verzoek aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) om de vluchtelingenstatus in te trekken.

Op 2 oktober 2018 wordt de verzoekende partij op het CGVS gehoord.

Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing om de vluchtelingenstatus in te trekken. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 10 september 2019 met nummer 225 967 bevestigt de Raad de intrekkingbeslissing van 31 oktober 2018.

Op 25 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 september 2019 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 november 2019 verklaart de commissaris-generaal het volgend verzoek van 26 september 2019 niet-ontvankelijk.

Op 8 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt luiden:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam : [S.]

voornaam : [A.M.Y.]

geboortedatum : 27.12.1983

geboorteplaats: Al Basrah

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

U diende op 16/07/2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26/11/2015 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 27/11/2015 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 09/02/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 25/04/2022.

Vanwege de luchtvaartpolitie te Düsseldorf (Duitsland) werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u op 22/03/2017 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). U was daarbij, behalve uw geldige Belgische verblijfstitel, eveneens in het bezit van een reisdocument voor vluchtelingen en een nationaal Iraaks paspoort. Nazicht van de in- en uitreisstempels van uw nationaal Iraaks paspoort toonde aan dat u herhaaldelijk terugkeerde naar uw land van herkomst, meer bepaald in 2016 en 2017. De eerste keer keerde u reeds enkele maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus terug, de tweede keer van 25/07/2016 tot 22/03/2017 met andere woorden 8 maanden.

Dientengevolge werd door de DVZ op 17/04/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/3/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 02/10/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 31/10/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 02/11/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stede vast dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar Irak, blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Bovendien oordeelde het dat u naliet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U diende tegen voormelde beslissing op 30/11/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 12/09/2019 werd de beslissing van het CGVS door de RW bevestigd en bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf in te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 10/12/2018, op dat ogenblik in de veronderstelling dat u geen schorsend beroep tegen de beslissing van het CGVS had ingediend, via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Nadat de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RW in beroep bevestigd werd, werd u op 20/04/2020 opnieuw via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden. U gaf telkens gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ twee maal een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen terug: een huurovereenkomst van uw appartement; uw huwelijksakte; uw tijdelijk rijbewijs; een bewijs van tijdelijke werkervaring via het OCMW van Antwerpen; loonbrieven van uw tijdelijke werkervaring bij het OCMW van Antwerpen voor de periode november 2019 - februari 2020; een attest van maatschappelijke oriëntatie; een attest van gelijkstelling van uw in Irak behaalde diploma; verschillende certificaten NT2; een attest van taalstage; een attest van inburgering; diverse bewijzen van vrijwilligerswerk; een attest van een cursus EHBO bij sport; documenten inzake een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie bij het OCMW van Antwerpen; bewijzen van deelname aan een project "Mentor2Work"; een blanco uittreksel uit het strafregister; een handgeschreven brief met een persoonlijke verklaring aangaande uw vermeende problemen in Irak; documenten aangaande medische problemen; certificaten van deelname aan een oriëntatietest van het OCMW; uw curriculum vitae; een bewijs van inschrijving in een muziekacademie en uw Iraaks diploma landbouwkunde.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal door de DVZ rekening worden gehouden met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezig elementen. Daarbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dd. 16/07/2015 verklaarde dat u het Rijk op 15/07/2015 binnenkwam, met andere woorden bijna 5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds een volwassen vrouw die de volle leeftijd van 31 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, meer bepaald uw land van herkomst. U bracht niet alleen het merendeel van uw leven aldaar door, u was er blijkens uw eigen verklaringen ook actief als journalist, behaalde er een diploma landbouwkunde en beheerst de

officiële landstaal. Het loutere feit dat u ongeveer 5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijsten verklaarde u Nederlands te lezen en/of schrijven. Ter ondersteuning van deze verklaring, legde u diverse attesten voor die dit moeten staven. Daarnaast legde u bewijzen voor waaruit blijkt dat u een attest van maatschappelijke oriëntatie en inburgering behaalde, dat u beperkte tewerkstelling genoot en dat u vrijwilligerswerk verrichte. Hoewel hieruit een zekere mate van integratie in de Belgische samenleving blijkt, merken we op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat u initieel verblijfsrecht in België opende op basis van een vluchtelingenstatus die u in de eerste plaats nooit had mogen toegekend worden. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus dd. 31/10/2018 blijkt dat u niet alleen bedrieglijke verklaringen aflegde waar u heeft verbleven tijdens uw terugkeer naar Irak, maar dat u het CGVS ook trachtte te misleiden over de motieven voor uw terugkeer. Het CGVS oordeelde dat het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde, informatie achterhield en hen trachtte te misleiden over uw terugkeer, niet enkel de nodige vragen doet rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid maar aantoonde dat u de bevoegde instanties trachtte te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke (verblijfs-)situatie in uw land van herkomst. U opende bijgevolg verblijf in België op basis van een vluchtelingenstatus die u nooit toegekend had mogen worden.

Daarnaast herhalen we dat u herhaaldelijk terugkeerde naar uw land van herkomst. Reeds enkele maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus in België, keerde u terug naar uw land van herkomst. Bovendien keerde u van 25/07/2016 tot 22/03/2017 opnieuw terug voor maar liefst 8 maanden. U keerde dus reeds zeer kort na toekenning van de vluchtelingenstatus en dus het openen van verblijfsrecht in België herhaaldelijk en langdurig terug naar uw land van herkomst. Dit wijst er op dat uw banden met uw land van herkomst steeds sterker zijn gebleven dan deze met België. De langdurige afwezigheid uit België had door u geïnvesteerd kunnen worden om een vaste tewerkstelling in België te zoeken, hetgeen u tot op heden nog niet gelukt is. Bovendien verklaarde u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus dat u terugkeerde naar Irak om familiale redenen, namelijk om uw zieke moeder bij te staan. Indien deze verklaringen kloppen, toont dit enkel aan dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze met België.

Wat uw mogelijke gezins- of familiebanden in België en in uw land van herkomst betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijsten tegengestelde verklaringen aflegde. In de eerste vragenlijst, die dateert van 10/12/2018, verklaarde u aangaande uw gezins- en familieleden dat uw ouders 3 broers en 3 zussen allen in Irak verblijven, meer bepaald in Basra, de plaats alwaar u herhaaldelijk langdurig en zonder problemen naar terugkeerde (en dit naar eigen zeggen om familiale redenen). In de vragenlijst dd. 20/04/2020 verklaarde u plots geen gezins- of familieleden in uw land van herkomst te hebben. Het lijkt sterk dat uw beide ouders, 3 broers en 3 zussen allen in tussentijd overleden zijn of verhuisd naar een ander land. Bovendien, indien dit het geval was, had u de mogelijkheid dit te specificeren. Bijgevolg legde u herhaaldelijk tegengestelde verklaringen af, zowel bij de DVZ als het CGVS, waardoor het de Belgische autoriteiten bezwaarlijk euvel kan worden geduid indien het geen volledig en voldoende betrouwbaar zicht kan verwerven op uw werkelijke gezins- en familieleden in Irak.

Wat evenwel vast staat, op basis van uw administratief dossiers en de door u voorgelegde huwelijksakte, is dat u gehuwd bent met een illegaal in België verblijvende vrouw van Marokkaanse nationaliteit die verblijfsrecht geniet of genoot in Spanje. Uit het dossier blijkt dat u met deze vrouw gehuwd is op 21/06/2018 te Antwerpen. Het feit dat u op 21/06/2018 met deze vrouw gehuwd bent, doet geen afbreuk aan het feit dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Op 20/11/2019 was zij het voorwerp van een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15 quater), nadat zij vanuit haar verblijf in België gezinshereniging aanvroeg met betrokkene. Deze beslissing ten aanzien van de echtgenote van betrokkene werd als volgt gemotiveerd:

“Samenwonen met haar echtgenoot wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied. wat hier in casu niet ter discussie staat. Het feit dat zij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Zelfs als betrokkene hier reeds lang verblijft en/of zelfs als zij hier geïntegreerd is, moet zij immers nog altijd aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft. Een terugkeer naar het land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins-

of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten betekent geen breuk van de familiale relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich kan meebrengt. ”

We wijzen er dus op dat uw echtgenote illegaal op het grondgebied verblijft, zij het voorwerp was van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en uw verblijf beëindigd werd en u eveneens het voorwerp bent van een bevel om het grondgebied te verlaten. U toont niet aan dat uw gezinsleven met uw echtgenote uitsluitend in België kan plaatsvinden, waar u beide illegaal verblijft. Zoals uit de beslissing bijlage 15 quater gebleken is, toonde uw echtgenote niet aan dat het voor haar kennelijk onredelijk is terug te keren naar het land van herkomst of een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zich met u te herenigen. Omgekeerd geldt dit eveneens: u toont niet aan dat het voor u kennelijk onredelijk is terug te keren naar uw land van herkomst om van daaruit de nodige stappen te ondernemen om zich met uw echtgenote te herenigen. U kan zich beide, vanuit het land van herkomst of het land waar u of uw echtgenote tot verblijf is toegelaten, wenden tot de bevoegde autoriteiten om zich met de partner te herenigen. In afwachting kan u niet enkel contact onderhouden middels moderne communicatietechnologie, maar kan u ook korte bezoeken onderhouden in hetzij uw of haar land van herkomst of elke andere Staat waartoe u beide legaal toegang heeft. Er zijn bijgevolg geen familiale beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 07/05/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 07/05/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst en uw eerdere persoonlijke schriftelijke verklaring niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat u er als journalist werkte en er nog steeds problemen zou hebben met Sjiiitische militieën. Vooreerst merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 02/10/2018 reeds van oordeel was dat uit uw persoonlijk gedrag, namelijk uw herhaaldelijke en langdurige terugkeer naar Irak, blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980. Bovendien oordeelde het dat u niet het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Basra. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

We merken op dat u op 26/09/2019, na de definitieve intrekking van uw vluchtelingenstatus, een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat op 19/11/2019 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard werd. Het CGVS was in deze beslissing van oordeel dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 in aanmerking komt. De recent door u afgelegde verklaringen in de vragenlijst die u aan de DVZ bezorgde, zijn niet van die aard dat zij de eerdere recente beoordeling door het CGVS nopen te wijzigen. U drukte zich uit in zeer algemeen vage bewoordingen en bracht geen nieuwe elementen aan die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de artikelen 48, 48/2-48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat zij op 30 april 2020 wel een ingevulde vragenlijst aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft toegestuurd, waarin al haar integratie-inspanningen in België worden vermeld. Zij wijst er tevens op dat zij ook meerdere documenten heeft gevoegd waaronder bewijzen van gevolgde opleidingen, een arbeidscontract, bewijs van de aanwezigheid van haar echtgenote en bewijzen van het leren van het Nederlands. De verzoekende partij betoogt dat er nog een procedure tot regularisatie hangende is. De verzoekende partij is van oordeel dat er verscheidene essentiële elementen zijn die de beslissing tot intrekking van de verblijfsvergunning belemmeren en dat er met deze elementen geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij slechts van mening is dat de vrees voor een terugkeer naar Irak niet meer vastgesteld kan worden doordat zij meermaals naar dit land reisde om haar zieke moeder te bezoeken. Zij wijst erop dat de verwerende partij enkel deze reizen naar Irak in acht neemt, zonder alle elementen die een recht tot verblijf in België rechtvaardigen te bekijken. De verzoekende partij betoogt dat zij als vluchteling erkend werd en dat er aldus een wettige en gegrond vrees in haar hoofde erkend werd. Zij wijst erop dat zij naar Irak reisde met gevaar voor eigen leven, omdat haar moeder heel ziek was. Zij stelt dat zij zeer voorzichtig was, dat zij zich niet buiten toonde en dat zij enkel voor een zeer korte termijn verbleef. Zij wijst erop dat zij geen voortdurend verblijf in Irak kan overwegen, rekening houdend met alle ondervonden problemen. Zij vreest gedood te worden of misbruik in de zin van artikel 3 van het EVRM te ervaren en stelt dat zij daarom ook als vluchteling werd erkend.

De verzoekende partij gaat verder ook in op haar integratie en gezinsleven in België. Zij wijst erop dat zij Nederlands leerde, dat zij ervoor zorgde dat haar Iraaks diploma als gelijkwaardig werd erkend en dat zij verscheidene attesten van vrijwilligerswerk, loonfiches, een arbeidsovereenkomst en een taalattest voor heeft gelegd. Zij betoogt dat de verwerende partij deze elementen niet in acht genomen heeft terwijl deze essentieel zijn en het recht van de verzoekende partij tot verblijf rechtvaardigen.

De verzoekende partij stelt verder dat haar echtgenote in België leeft en dat zij nog een hangende aanvraag tot een verblijfsvergunning op basis van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet heeft. Zij wijst er aldus op dat zij voldoende banden heeft met België en dat de beslissing geen rekening houdt met artikel 8 van het EVRM. Zij citeert dit artikel dan in haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft en dat de bestreden beslissing een inmenging hierop vormt, want het heeft een scheiding met haar gewone woonplaats en haar echtgenote tot gevolg. Zij betoogt dan ook de bestreden beslissing het algemene evenredigheidsbeginsel schendt en dat deze beslissing niet nodig is, noch de noodzaak alle betrokken belangen af te wegen.

Zij betoogt dat het geheel van de elementen niet voldoende zijn om het verblijf van de verzoekende partij te weigeren, rekening houdend met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in de Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn economische en gezinstoestand, zijn sociale en culturele toestand en of hij banden met zijn land van herkomst smeetde.”* De verzoekende partij wijst verder op de neergelegde medische documenten die bewijzen dat haar gezondheidstoestand kwetsbaar is en dat zij aan nierbeschadiging lijdt. Tevens wordt erop gewezen dat zij en haar echtgenote aan een in-vitrofertilisatiebehandeling begonnen zijn. De verzoekende partij stelt nog dat zij meer dan vier jaar in België woont en *“dat de geschonden artikels 74/13 en 700 slechts in buitengewone gevallen naar voren kunnen gebracht worden”*.

2.1.2. De verwerende partij repliceert op het enige middel van de verzoekende partij in haar nota met opmerkingen. Zij stelt dat de verzoekende partij niet betwist, na de erkenning door de CGVS van zijn vluchtelingenstatuut, meerdere malen naar Irak te zijn teruggekeerd en er zelfs lange tijd (8 maanden) verbleven heeft, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij in gebreke blijft om hierover een gefundeerde uitleg voor te geven.

De verwerende partij wijst erop dat het CGVS besloot om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken, hetgeen door de Raad bevestigd werd en waarbij een schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht; zowel de CGVS als de Raad kwamen tot de vaststelling dat er, gelet op verzoekers persoonlijk *gedrag* tijdens zijn verblijf in Irak, geen schending van artikel 3 EVRM wordt aannemelijk gemaakt bij terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Zij stelt dat de verzoekende partij met haar kritiek niet aantoonde met welke documenten het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd over verzoekers privé- en gezinsleven in België en dat de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel van deze vaststellingen niet aantoon. Tevens wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat het Bestuur rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingevulde vragenlijst en voorgelegde documenten in verband met zijn verzoeken tot internationale bescherming, zijn integratie en tewerkstelling, zijn gezondheidssituatie en het voorgehouden familielevens in België. Tevens heeft het Bestuur gemotiveerd omtrent zijn banden met zijn land van herkomst en de eventuele gezins- of familiebanden in België. De verzoekende partij toont niet aan welke elementen het Bestuur zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, ondanks de vele medische getuigschriften waaruit blijkt dat zij nierbeschadiging heeft en dat zij en haar echtgenote een in-vitrofertilisatiebehandeling opgestart hebben.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De verzoekende partij dient haar vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling te staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Hierbij dient erop gewezen te worden dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM is wanneer de verzoekende partij in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst niet optimaal zijn, dan houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing wat impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123).

In casu betreft het een situatie van een beëindiging van verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

In de eerste bestreden beslissing, waarbij het verblijf wordt beëindigd, wordt het volgende gemotiveerd aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij: *“In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 07/05/2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 07/05/2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”*

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat er een document in zit waarin bevestigd wordt dat op 7 mei 2020 een medisch advies op vraag van de verwerende partij werd opgesteld. Het eigenlijke advies bevindt zich echter niet in het administratief dossier. Een reden voor het ontbreken van dit medische advies wordt niet vermeld in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen, zodat niet kan worden aangenomen dat het ontbrekend document door de gemachtigde als vertrouwelijk zouden zijn geclassificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat de gemachtigde om deze of gene reden zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

De Raad kan door het ontbreken van dit document niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusies heeft getrokken. Aldus is het niet mogelijk voor de Raad om na te gaan op welke bronnen de arts-adviseur zich heeft gebaseerd, welke elementen hij mee in acht heeft genomen voor het advies, en met welke stukken hij wel of geen rekening heeft gehouden en met welke reden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij meerdere en recente stukken aangaande haar medische toestand heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissingen:

- stuk aangaande “toekomstige ambulante afspra(a)k(en)” van 18 maart 2020;
- stuk aangaande een volgende afspraak op 27 maart 2020 van 10 maart 2020;
- bespreking raadpleging nefrologie van 25 februari 2020;
- bespreking raadpleging nefrologie van 25 november 2019;
- bespreking raadpleging nefrologie van 14 oktober 2019;
- bespreking raadpleging nefrologie van 1 juli 2019;
- bespreking raadpleging nefrologie van 9 april 2019;
- bespreking in mei aangaande nieren van 28 juni 2019;
- laboresultaten van 16 mei 2019;
- laboresultaten van 9 april 2020;
- vragenlijst van 30 april 2020 waarin de verzoekende partij stelt dat zij lijdt aan nierproblemen, alsook aan fertiliteitsproblemen.

Gelet op de vele, recente, medische stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd en de ernstige gevolgen van een beslissing aangaande een beëindiging van het verblijf, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het advies aangaande de gezondheidstoestand van de verzoekende partij beschikbaar is in het administratief dossier. De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe na te gaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de gezondheid van de verzoekende partij in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het verweer van de verzoekende partij in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Zij verwijst immers enkel opnieuw naar de motivering in de eerste bestreden beslissing, terwijl uit bovenstaande bespreking blijkt dat uit deze motivering niet kan worden afgeleid met welke elementen de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden om tot zijn conclusie te komen, terwijl het volledige advies niet ter beschikking van de Raad wordt gesteld. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op zorgvuldige wijze de gezondheidssituatie van de verzoekende partij betrokken heeft in de belangenafweging die ze in het licht van artikel 8 van EVRM bij het beëindigen van het verblijf dient uit te voeren. Daarenboven kan er niet nagegaan worden of de verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, gelet op de elementen die de verzoekende partij bijgebracht heeft. Uit de rechtspraak van het EHRM in de zaak Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10) blijkt dat onder de “zeer uitzonderlijke

*gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen voor wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze na de transfer zou evolueren in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet of met al deze elementen rekening werd gehouden waar gesteld wordt dat er *“geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”*, daar advies van de arts-adviseur niet in het administratief dossier opgenomen is.*

De verzoekende partij maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is dan ook gegrond. Dit leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Daar de beslissing tot beëindiging van het verblijf vernietigd wordt, dient het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten mee vernietigd te worden. Indien het verblijf van de verzoekende partij niet beëindigd wordt, kan zij ook niet bevolen worden om het grondgebied te verlaten. Door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, kent de verzoekende partij immers nog een legaal verblijf in België, waardoor de motieven van het bestreden bevel niet kunnen blijven staan. Immers wordt er in de bestreden beslissing ook verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk stelt dat bij een verwijderingsbeslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening gehouden dient te worden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, *non quod in casu*.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel ontwikkeld dat leidt tot de vernietiging van beide bestreden beslissingen. De overige onderdelen van het middel dienen dan ook niet verder besproken te worden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. .C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS